

CONVOCATÒRIA DE REUNIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL CONSELL DEL DEPARTAMENT D'ANGLÈS I LINGÜÍSTICA

Dia: 19 de gener de 2011

Hora: a les 12h en primera convocatòria i a les 12.15h en segona convocatòria

Lloc: seminari d'anglès (2.25)

Punt únic de l'ordre del dia:

- Reunió en record de la Maria O'Neill. El motiu de la convocatòria no és altre que l'estimació que sentíem per ella. Si s'escau, podem discutir diferents accions per tal de retre-li homenatge.

Assistents:

Ester Baiget, Nela Bureu, Josep Maria Cots, Emma Domínguez, Enric Llurda, Guzmán Mancho, Olga Rovira, Mariona Sabaté, Isabel Santaulària, Glòria Vázquez, Maria Vidal, Brian Worsfold.

Han excusat la seva assistència: Nuria Casado, Carme Farré, Montse Irún, Jaume Tió, M. Elena Beà,

Josep Maria Cots obre la sessió en record de Maria O'Neill. Tant de bo que no ens haguéssim hagut de reunir- per aquest motiu. Que aquesta trobada serveixi per ajuntar energies, pensar en ella i dedicar-li unes paraules de manera espontània. Abans, però, es fa un minut de silenci en honor seu.

Lurdes Armengol destaca la humanitat i empatia de Maria O'Neill. Tot i que no va tenir ocasió ni temps de conèixer-la, recorda aquests trets de la seva personalitat i com li va fer sentir el seu suport quan ho va necessitar.

Guzmán Mancho subscriu el que acaba de dir Lurdes Armengol. Cada vegada que la va tractar va percebre molt bones vibracions. Lamenta no haver tingut més contacte amb ella.

Mariona Sabaté recorda que les últimes vegades que va trobar a Maria pel carrer, li va causar una impressió colpidora la seva malaltia. Diu que sempre li havia transmès molt bona disposició, simpatia i ganes de viure.

Maria Vidal explica el procés de malaltia de Maria O'Neill per ser una de les persones, juntament amb Brian Worsfold i Corina Chiricioaia, que va viure aquest procés de molt a prop. Li van diagnosticar càncer per error. Llavors la Maria va escriure el poema que apareix a l'esquela i va deixar instruccions d'on volia que escampessin les seves cendres a la seva Irlanda natal. Quan el diagnòstic va ser rectificat, no va ser, malauradament, més esperançador, però la Maria mai va deixar de lluitar i fer bona cara davant els seus companys i companyes que la visitaven. Creu que la darrera vegada que la van veure, el 21 de desembre, l'abraçada de la Maria era un comiat. Explica que els últims dies Maria

només podia mantenir una conversa en anglès, li costava expressar-se en català o castellà. Era un símptoma clar de retorn als orígens. Maria Vidal diu que Maria O'Neill no morirà mai, els éssers estimats sempre viuen en la nostra memòria.

Josep Maria Cots destaca l'optimisme de Maria O'Neill davant un procés de decadència lent i cruel. Insisteix en la crueltat profunda d'aquest procés. ¿Com podem començar a imaginar el que suposa perdre la vista i les forces lentament, irreversiblement?. Diu que quan la trucava sempre feia broma, sens dubte la fortalesa era el seu do. Recorda que Maria O'Neill va estar en una de les primeres promocions de llicenciats/des del Departament. Diu que va seguir el procés de les persones que venen de fora per treballar i es queden entre nosaltres per lligams emocionals. En el cas de Maria O'Neill, per la seva boda amb Antonio Satorra i el naixement de la seva filla Aisling. (en Gaelic: Dream). Maria Vidal ensenya una fotografia d'una molt jove i bonica Maria O'Neill, precisament el dia del seu casament.

El dia del funeral el Rector es va adonar de l'estimació que tothom sentia per la Maria O'Neill. Sembla que la filla de Joan Viñas va ser alumna de Maria O'Neill quan treballava als Maristes abans d'incorporar-se al departament a temps complet. Durant algun temps, va haver de compaginar les dues feines.

Enric Llurda recorda un viatge que va fer a la Coruña amb Maria O'Neill per assistir a un congrés. No havia tingut massa contacte amb Maria perquè feia poc que Enric s'havia incorporat al Departament. El viatge en tren va ser llarg però entranyable. Va poder parlar molt amb Maria O'Neill i fins i tot es van intercanviar receptes de cuina. Maria Vidal recorda que cada any, fins i tot aquest, la Maria va fer mince pie.

Isabel Santaulària i Nela Bureu recorden el viatge que van fer plegades a Almeria, també per assistir a un congrés. Van anar amb el cotxe de Nela Bureu i també van visitar la Alhambra. Allí, unes gitanes que llegien les mans les van prendre el pèl i els diners. La primera que va caure en el parany va ser la Isabel. Quan es va girar pensant que Maria O'Neill i Nela Bureu se la miraven divertides, va veure que a elles també els hi estaven llegint les mans... Va ser un viatge molt entranyable amb moltes experiències viscudes que quedaran per sempre en el record.

Maria Vidal també ens recorda el viatge que molts membres del DAL vam fer plegats per anar a un altre congrés a La Coruña. Es tracta del mateix viatge que ha parlat Enric Llurda. Maria O'Neill i Enric Llurda van anar en tren. Maria Vidal, Pere Gallardo i Nela Bureu en avió. Tothom s'ho va passar molt bé.

Nela Bureu diu que una alumna de Màster, Pilar Echauz, coneixia molt a Maria O'Neill perquè totes dues, embarassades, estudiaven a la UdL. Pilar Echauz era alumna del Departament d'Hispaniques. Maria O'Neill feia la seva convalidació d'estudis.

Nela Bureu també recorda una conversa amb Maria O'Neill una de les vegades que la va anar a veure. Li va preguntar com portava la seva situació i Maria va dir que era com trobar-se en un món sense temps ni espai. Va afegir un comentari divertit: "l'avantatge de perdre la vista és que mai et veuré vella, sempre et recordaré jove".

Maria Vidal diu que Maria O'Neill era molt presumida. Li va regalar un bastó i el seu marit li va dir que només ho portava perquè li havia regalat ella, però que si li hagués

comprat ell s'hagués enfadat- Antonio va afegir que Maria tenia molts moments de frustració quan estava només en companyia de la família, però que amb els col·legues es feia la valenta.

La voluntat de Maria O'Neill era que els llibres que tenia al despatx anessin a la biblioteca, tret dels llibres de Virginia Woolf, que els volia donar a Corina Chiricioaia. Antonio Satorra, el marit de Maria O'Neill, ha demanat a Brian i Maria que, quan passi una mica de temps, vagin a casa seva per mirar els documents, escrits, etc.. de la Maria O' Neill.

Nuria Casado proposa una publicació amb el que hagi escrit la Maria i, en cas que no hi hagués prou material, amb col·laboracions nostres.

Josep Maria diu que Maria Vidal i Nela Bureu podrien canalitzar aquests esforços. Creu que hauríem de fer algun acte per retre-li homenatge. Potser podem incloure un acte que quedi per sempre com a part dels Daldays, per exemple, "Maria O'Neill Lecture". Potser també podem pensar en un acte a nivell de Facultat. Algun esdeveniment que no només sigui puntual sinó que quedi per sempre en record seu.

Enric Llurda creu que és important que al web del DAL hi hagi un espai d'homenatge. Es pot redactar un text en la seva memòria i obrir un espai perquè tothom qui vulgui deixi el seu escrit. Creu que una activitat interactiva és molt adient. La publicació amb els escrits de Maria O'Neill també s'ha de fer però eleb és molt important.

El consell acorda que es faran aquestes dues coses. Una publicació amb els escrits de Maria O'Neill i un espai permanent al web del DAL: 'Maria O'Neill – In Memoriam' amb el text escrit que farà Brian Worsfold i un link que permetrà a tothom que ho vulgui accedir a un espai interactiu on penjar la seva aportació per aquest homenatge.

Emma Domínguez i Lurdes Armengol, així com la resta dels membres del Consell donen el seu suport a aquestes iniciatives.

Enric Llurda diu que, per casualitat, mentre buscava algun paper, va trobar un sonet de Shakespeare que no pot deixar de compartir amb tothom per la seva rellevància. Ho llegeix:

*Not marble, nor the gilded monuments
Of princes shall outlive this powerful rhyme;
But you shall shine more bright in these contents
Than unswept stone besmeared with sluttish time.
When wasteful war shall statues overturn,
And broils root out the work of masonry,
Nor Mars his sword nor war's quick fire shall burn
The living record of your memory.
'Gainst death and all oblivious enmity
Shall your pace forth: your praise shall still find room
Even in the eyes of all posterity
That wear this world out to the ending doom.
So, till the judgement that yourself arise,
You live in this, and dwell in lovers' [Dalers'] eyes*

S'aixeca la sessió.